

Sygn. akt IV Ka 406/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Agnieszka Strzelczyk

przy udziale Marka Bzunka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,
po rozpoznaniu w dniach 31 lipca 2019 roku i 2 października 2019 r.

sprawy T. D.

syna W. i A. z domu T.

urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 288 § 1 kk, art. 190 § 1 kk, art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 27 marca 2019 r. sygnatura akt II K 1202/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 240 zł opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 406/19

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku wniósł akt oskarżenia przeciwko T. D. oskarżając go o to, że:

I. W dniu 22 października 2017 roku w J. woj. (...) dokonał uszkodzenia karoserii samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) poprzez jej wgniecenie poprzez kopanie nogą oraz uderzenie samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) w przód opisywanego samochodu w wyniku czego powstały ogólne straty w wysokości 600 złotych na szkodę J.Ł., tj. o czyn z art.288 § 1 k.k.,

II. W dniu 22 października 2017 roku w J. woj. (...) wypowiadał groźby pozbawienia życia pod adresem J.Ł., które wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że groźby te będą spełnione, tj. o czyn z art. 190§1 k.k.,

III. W dniu 22 października 2017 roku w J. woj. (...) wypowiedział groźby pozbawienia życia pod adresem K.Ł.które wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że groźby te będą spełnione, tj. o czyn z art. 190§1 k.k.,

IV. W dniu 22 października 2017 roku w J. woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 650,69 złotych towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu ubezpieczenia OC samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) poprzez wprowadzenie w błąd uprawnionego pracownika podanej firmy ubezpieczeniowej co do okoliczności powstania szkody poprzez oświadczenie, że to kierowca samochodu V. (...) uderzył cofając w jego samochód tj. o czyn z art.286§1 kk.

Wyrokiem z dnia 27 marca 2019 roku (sygnatura akt II K 1202/18) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oskarżonego T. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, to jest popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37 a k.k. wymierzył mu karę grzywny 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. oskarżonego T. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku, to jest popełnienia przestępstw z art. 190 § 1 k.k. i przyjmując, że popełnił je w ramach ciągu przestępstw, na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

III. oskarżonego T. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, to jest popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37 a k.k. wymierzył mu karę grzywny 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

IV. na podstawie art. 91 §2 k.k. i art.86§ 2 k.k. połączył orzeczone w pkt. I - III wyroku kary grzywny i wymierza oskarżonemu T. D. karę łączną grzywny 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

V. na podstawie art. 46§1 k.k. zobowiązał oskarżonego T. D. do naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz oskarżyciela posiłkowego J.Ł.kwoty 600 (sześćset) złotych;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 450 złotych tytułem częściowego pokrycia wydatków poniesionych w sprawie i wymierzył opłatę sądową w kwocie 240 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

I. rażąco obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 k.p.k, poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań J. Ł.i K.Ł.oraz dowodu w postaci zarejestrowanej wypowiedzi T. D. i w wyniku tego niesłusznym przyjęciu, że materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania daje podstawę do uznania, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów z art. 190§1 kk,

II. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

a. art. 190 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, wyrażającą się w przyjęciu, że zachowanie oskarżonego T. D. wypełniło znamiona groźby karalnej, w sytuacji gdy wypowiedzi oskarżonego nie zawierają w sobie zapowiedzi popełnienia przestępstwa przeciwko życiu lub zdrowi na szkodę pokrzywdzonych, jak również nie zostało wypełnione znamię czynu związane z wzbudzeniem w pokrzywdzonych uzasadnionej obawy realizacji kierowanych groźb,

b. art. 286 § 3 k.k. przez jego niewłaściwe niezastosowanie wyrażające się w przyjęciu, iż czyn przypisany oskarżonemu w pkt IV wyroku nie stanowi tzw. wypadku mniejszej wagi,

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku,

mogący mieć wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż słowa wypowiedziane przez oskarżonego „dorwę cię”, w stosunku do J. Ł. oraz w stosunku do K. Ł.: „dorwę cię” i „to rozbite, to sobie moje zapamiętasz moje patrz, (...), zobaczysz rozbite kolano i te moje nerki, to sobie zapamiętasz, coś mi (...) podciął nogi, to sobie zapamiętaj, dobrze pamiętaj, żebyś później nie narzekał, że ktoś ci krzywdę zrobiłem, to ty żeś mi dzisiaj zrobił, postąpiłeś jak huk, jak ten opętaniec, rozumiesz jak (...), jak (...), jak takie (...) postąpiłeś, bronileś ojca ja cię rozumiem, ale zapamiętaj sobie, ty zacząłeś, zacząłeś za mną, ja ci nic nie zrobiłem, w życiu zawsze cię (...) bronilem, ty (...) jeden rozumiesz” zawierają groźby pozbawienia życia, podczas gdy sytuacja i kontekst ich wypowiedzenia nie wskazują^(,) iż stanowiłyby one groźbę karalną,

a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o:

1) zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa groźby karalnej na szkodę J. Ł. i na szkodę K. Ł. i przy przyjęciu zmienionej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego z oszustwa (art. 286 § 1 k.k.) na wypadek mniejszej wagi (art. 286 § 3 k.k.) warunkowe umorzenie postępowania karnego w stosunku do T. D.

ewentualnie o:

2) zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa groźby karalnej na szkodę J. Ł. i na szkodę K. Ł. i w związku z powyższym złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary i zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary.

ewentualnie o:

3) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do jej ponownego rozpoznania.

Ponadto, wniósł o:

przeprowadzenie dowodu z opinii lekarza medycyny sądowej M. B. z dnia 12.04.2018 roku, sporządzonej do sprawy KP N. (...) na okoliczność zachowania K. Ł. w stosunku do oskarżonego podczas zdarzenia z dnia 22.10.2017 roku, stwierdzonych u T. D. licznych obrażeń i urazów ciała, skutkujących naruszeniem czynności narządów na okres powyżej 7 dni, powstałych w wyniku działania K. Ł., co ma znaczenie dla oceny zaistnienia u pokrzywdzonego obawy spełnienia groźby.

W odpowiedzi na apelację oskarżonego, oskarżyciel posiłkowy K. Ł. na podstawie art. 428 § 2 k.p.k., w zw. z art. 453 § 2 k.p.k., wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji.

Nadto, mając na względzie art. 427 § 3 k.p.k. wniósł o oddalenie wniosku oskarżonego o przeprowadzenie dowodu w postaci opinii lekarza medycyny sądowej M. B. z dnia 12.04.2018r., ze względu na prekluzję dowodową. Oskarżony nie uprawdopodobnił obiektywnej niemożliwości powołania ww. dowodu przed sądem I instancji, zatem wniosek dowodowy winien zostać oddalony jako niedopuszczalny z mocy ustawy; wniosek ten zmierza wyłącznie do przedłużenia postępowania.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna.

Podnosząc różne rodzajowo zarzuty – naruszenia przepisów postępowania art. 7 kpk (pkt I apelacji), jak i obrazy prawa materialnego art. 190 § 1 kk (pkt II a apelacji) oraz błędu w ustaleniach faktycznych (pkt III apelacji) w wywiezionej w sprawie osobistej apelacji oskarżony w istocie kwestionuje winę i sprawstwo co do przypisanych mu w pkt II części dyspozytywnej wyroku czynów z art. 190 § 1 kk – przy przyjęciu, iż zostały one popełnione w

ramach ciągu przestępstw – i za które na podstawie art. 190§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzono karę grzywny 80 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Odnosząc się łącznie do powyższych zarzutów nie można uznać ich za uzasadnione. Na początku poczynionych w tym zakresie rozważań zauważyć przede wszystkim należy, iż apelacja została wadliwie skonstruowana bowiem nie można zasadnie mówić o obrazie przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w danym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę na co wskazuje skarżący w pkt III apelacji. Zaznaczenia ponadto wymaga, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk jeśli tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy; stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego; a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Podnosząc zarzut obrazy art. 7 kpk skarżący nie wykazał aby któryś z tych warunków nie został przez sąd I instancji w niniejszej sprawie dotrzymany, przedstawiając własną, subiektywną ocenę dowodów jak też kwestionując poczynione ustalenia. Zauważyć należy - wbrew odmiennym zapatrywaniom apelującego - iż sąd rejonowy dokonując oceny zebranego w powyższej części materiału dowodowego rozważył rzeczowo i obiektywnie, tak jak i inne dowody, zeznania pokrzywdzonych J. Ł. i K. Ł. a także złożone w sprawie przez oskarżonego wyjaśnienia, wskazując w pisemnych motywach wyroku którym dowodom dlaczego dał wiarę i w jakim zakresie. Wszechstronna analiza zeznań J. Ł. i K. Ł. nie pozwala na inną ich ocenę aniżeli tę, jakiej dokonał sąd rejonowy. Zwrócić przy tym należy uwagę, iż w złożonych zeznaniach również świadek A. K. wskazała na niewątpliwie negatywne postępowanie oskarżonego, a brak jest podstaw do tego aby podważyć ich wiarygodność. W sprawie sąd rejonowy nie dopuścił się nadto uchybienia uznając, iż wypowiedziane wtedy przez oskarżonego T. D. wobec pokrzywdzonych J. Ł. oraz K. Ł. słowa stanowiły groźby w rozumieniu art. 190§1 kk. W słowach tych niewątpliwie zawierała się bowiem zapowiedź popełnienia przestępstwa przeciwko życiu lub zdrowiu pokrzywdzonych, którzy mieli prawo odebrać w sposób subiektywny jak i obiektywny skierowane wobec nich groźby jako poważne i obawiać się ich spełnienia jeśli weźmie się pod uwagę kontekst ich wypowiedzenia i przebieg całego zdarzenia.

We wniesionym środku odwoławczym skarżący negując poczynione w sprawie ustalenia odnośnie czynów z art. 190§1 kk jak i ocenę dowodów, oraz podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego art. 190§1 kk prezentuje stanowisko, iż wypowiedziane wtedy słowa – a utrwalone na nagraniu – nie stanowiły groźby karalnej, jak również o braku zaistnienia, koniecznego znamienia przestępstwa z art. 190 kk, a mianowicie zaistnienia u pokrzywdzonych uzasadnionej obawy spełnienia gróźb – kwestionując przy tym aby stan obawy – o jakim mowa w tym przepisie - mógł zostać wywołany stwierdzeniem „dorwę cię” czy też poprzez użycie słów zarejestrowanych na przedmiotowym nagraniu, w tym m.in. sformułowaniu cytat „zobaczysz rozbite kolano, nerki, to sobie zapamiętasz, coś mi (...) podciął nogi to sobie zapamiętaj dobrze żebyś później nie narzekał, że ktoś ci krzywdę zrobiłem, to żeś ty mi dzisiaj zrobił”. Dostrzeżenia wymaga, rozpatrując apelację, iż jak wskazuje się dla zaistnienia przestępstwa groźby karalnej nie jest wymagane, by jej adresat miał pewność, był przekonany, że zapowiadane zdarzenie faktycznie nastąpi. Wystarczy, że jedynie przewiduje, że groźba może się urzeczywistnić, że liczy się z taką możliwością (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2014 roku II AKa 162/14). Zachowanie realizujące znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej i możliwa jest groźba, której celem jest tylko wywołanie stanu obawy przed jej spełnieniem. Dla bytu tego przestępstwa nie jest wymagane, aby sprawca miał rzeczywiście zamiar wykonać groźbę, ani też aby istniały obiektywne okoliczności jej realizacji, a wystarczy, aby z punktu widzenia pokrzywdzonego, w subiektywnym jego odczuciu, groźba ta wywoływała przekonanie, że jest poważna oraz, że może zostać spełniona (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 sierpnia 2009 roku II AKa 123/09). Zaznaczyć należy, iż dla zrozumienia treści wypowiedzianych przez T. D. w tamtym czasie, istotnym jest wskazanie w jakim kontekście sytuacyjnym słowa te zostały wypowiedziane. Zasadnym pozostaje zaś w tym miejscu wskazanie na sposób postępowania oskarżonego, agresywne zachowanie wobec J. Ł. - w początkowej fazie całego zdarzenia - gdy J. Ł. nadjeżdżając swoim samochodem, zatrzymał się za pojazdem T. D., oskarżony cofając swoim autem - busem marki V. (...) uderzył tyłem tego pojazdu w pojazd pokrzywdzonego. Nie można przy tym nie zauważyć, iż (po tym gdy J. Ł. próbował odjechać wycofując swój samochód wpadł do rowu tym

kierowanym pojazdem), do samochodu tego zbliżył się oskarżony, który otwierał przednie drzwi pasażera i trząskając nimi po czym nogą uderzał w przedni prawy błotnik. Ponadto w czasie tego zdarzenia, po otwarciu drzwi pojazdu (gdy J. Ł. rozpylił w kierunku T. D. gaz pieprzowy lecz nie trafił) oskarżony odpowiedział rozpyleniem gazu pieprzowego w kierunku tego pokrzywdzonego. Zapalczywe oraz agresywne zachowanie T. D., dało podstawę do tego aby obawa, iż wyartykułowane w czasie zajścia groźby zostaną przez oskarżonego spełnione, w istocie u pokrzywdzonego zaistniała. Zwrócić nadto należy także uwagę na zachowanie oskarżonego wobec K. Ł., który w związku z zaistniałą sytuacją próbował zainterweniować. Słowa wypowiedziane przez oskarżonego i utrwalone na nagraniu – w tym przywołane powyżej sformułowanie - cytując „zobaczysz rozbite kolano, nerki, to sobie zapamiętasz, coś mi (...) podciął nogi to sobie zapamiętaj dobrze żebyś później nie narzekał, że ktoś ci krzywdę zrobiłem, to żeś ty mi dzisiaj zrobił” zostały wypowiedziane – co znamienne - po tym gdy K. Ł., stając w obronie swojego ojca, najpierw wystrzelił skierowaną w powietrze atrapę pistoletu a następnie zaczął się szarpać z wymienionym w wyniku czego oskarżony przewrócił się. Pokrzywdzony K. Ł. potraktował wypowiedzianą wobec niego groźbę poważnie i uznał, iż może ona zostać rzeczywiście spełniona i miał podstawy do takiego jej potraktowania. Słowa oskarżonego w tym kontekście sytuacyjnym zawierały zapowiedź popełnienia przestępstwa na szkodę pokrzywdzonego. W realiach sprawy – analizując kwestie możliwości wywołania stanu obawy u pokrzywdzonych, w związku z wypowiedzianymi wtedy przez oskarżonego słowami, nie można stracić także z pola widzenia także tego, iż – jak podniósł już sąd I instancji w pisemnych motywach wydanego wyroku - nie było to pierwsze nieporozumienie pomiędzy tymi mężczyznami.

Uzasadnionemu przyjęciu zaistnienia u pokrzywdzonego K. Ł. stanu obawy nie sprzeciwia się podnoszona w apelacji kwestia doznania przez oskarżonego w czasie tego zdarzenia obrażeń ciała. Dokonując kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku i dostrzegając potrzebę uzupełnienia w postępowaniu odwoławczym zgromadzonego materiału dowodowego sąd odwoławczy dopuścił dowód z akt Prokuratury Rejonowej w K. sygn. akt (...) na okoliczność ustalenia obrażeń zgłaszanych przez oskarżonego po przedmiotowym zdarzeniu. W aktach sprawy tej znajduje się opinia biegłego sądowego M. B. dotycząca obrażeń jakich T. D. doznał w dniu 22 października 2017 roku. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż stosownie do treści art. 8§1 kpk sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Zgodnie natomiast z §2 art. 8 kpk prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny są jednak wiążące. Wydane w powyższej sprawie (sygn. akt (...)) postanowienie o umorzeniu dochodzenia zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. nie jest wiążące dla sądu orzekającego choć przyjęto działanie pokrzywdzonego w ramach obrony koniecznej. Znajdująca się natomiast w aktach tych opinia wskazuje jednakże na stopień obrażeń oskarżonego, jakie stwierdzono u niego w związku ze zdarzeniem z dnia 22.10.2017 roku. Analizując całość materiału dowodowego – w tym również mając na uwadze wskazaną powyżej opinię - zasadnym pozostaje uznanie, iż w czasie tego zajścia, widząc zaistniałą sytuację i dostrzegając agresywne zachowanie oskarżonego T. D. wobec J. Ł.- K. Ł. podjął interwencje, przy czym sam fakt doznania obrażeń przez T. D. w czasie tego incydentu w żaden sposób nie wyklucza zaistnienia stanu obawy u pokrzywdzonych na skutek działań oskarżonego, zaś K. Ł. podjął w czasie tego zdarzenia działania obronne wobec napastliwego, przemocowego zachowania oskarżonego.

Rozpatrując apelację za nietrafne uznać ponadto należy stanowisko skarżącego o naruszenia przepisu prawa materialnego art. 286§3 kk, okoliczności sprawy nie pozwalają bowiem na uznanie, iż przypisane oskarżonemu w pkt III części dyspozytywnej wyroku przestępstwo mogłoby stanowić „wypadek mniejszej wagi” z art. 286§3 kk. Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, iż jak wskazuje się o uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymiar kary według skali zagrożenia ustawowego przewidzianego w przepisie wyodrębniającym wypadek mniejszej wagi, w kategorii przestępstw określonego typu. Na ocenie tej ważą przesłanki dotyczące zarówno przedmiotowej, jak i podmiotowej strony czynu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2017r. III KK 118/17), zauważając także, iż o przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Dla elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia (niezwykle ważne są z

jednej strony odcienie umyślności – premedytacja, dokładność w przygotowaniu przestępstwa, upór w dążeniu do osiągnięcia przestępczego celu, a z drugiej strony – przypadkowość, wpływ innej osoby, obawa przed skutkami odmowy działania itp.) oraz motywy i cel działania sprawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 stycznia 2018 roku II AKa 147/17). Mając na uwadze powyższe, nie sposób uznać aby w sprawie zachodziły podstawy do uznania czynu oskarżonego za wypadek mniejszej wagi z art. 286§3 kk. Zasadnym pozostaje w tym miejscu zauważyć, iż w sprawie tej nie budzi wątpliwości, że T. D. skierował do ubezpieczyciela - do sprawy dotyczącej naprawienia szkody na rzecz J. Ł. - pismo w którym dokonał zgłoszenia zdarzenia z dnia 22 października 2017r. w którym stwierdził, iż to wymieniony J.Ł. kierując swoim pojazdem uderzył w tył jego samochodu podczas wykonywanego przez niego manewru wjeżdżania na posesję a następnie zbiegł z miejsca zdarzenia przed przybyciem Policji, by ukryć stan nietrzeźwości. Swoim zachowaniem oskarżony godził w dobro prawne takie jak mienie. Zachowanie oskarżonego nie było przypadkowe, działał on w sposób przemyślany, kierując się chęcią zysku – zaakcentowania w tym miejscu wymaga, iż T. D. działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim kierując do swojego ubezpieczyciela przedmiotowe pismo miał pełną świadomość, że podawane przez niego okoliczności, co do przebiegu oraz przyczyn zaistnienia zdarzenia drogowego nie polegają na prawdzie, wymieniony chciał wprowadzić ubezpieczyciela (...) S.A. w błąd w celu uzyskania nienależnej korzyści majątkowej. W zaistniałych warunkach, nie ma podstaw do zastosowania postaci uprzywilejowanej czynu z art. 286§3 kk.

Orzeczone wobec oskarżonego kary nie rażą surowością, zwłaszcza, iż wymierzono je z zastosowaniem art.37a kk, co już stanowi przejaw łagodzenia. Postulowane przez skarżącego warunkowe umorzenie postępowania nie wchodzi w wypadku oskarżonego w rachubę, ze względu na jego stosunek do czynów, wielość tychże czynów oraz naruszone różne rodzajowo dobra prawnie chronione.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art. 437§1 kpk).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 636§1 kpk oraz na podstawie art. 8 w zw. z art. 3.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz.U.1983.49.223 t.j. z dnia 1983.08.31) obciążając nimi oskarżonego.

Niezależnie od powyższego zaskarżony wyrok podlega sprostowaniu w zakresie wskazanej sygnatury akt, co winien uczynić sąd I instancji.